

ลพิสก

กำแพงหินที่แนบติดแผ่นหลังเย็นเยียบ คล้ายจะปลอบอุณหฐมีในกาย
ที่ระอุอยู่ให้บรรเทาความร้อนแรง แต่ไหลทั้งสองข้างยังหอบโยนขึ้นลง
อย่างไม่ลดละ ในนาที่นั่นเสียงที่ได้ยินชัดสุดคงมีแต่เสียงชีพจรที่ยังเต้นตบ
ก้องในหู

เขาไม่รู้ว่านานเท่าไรแล้วที่แอบมาซุ่มหลบตรงนี้ และเริ่มไม่แน่ใจเช่นกัน
ว่าเสียงรถจักรยานยนต์ที่ติดตามมานั้นไกลห่างออกไปตั้งแต่เมื่อไหร่ คล้ายว่า
เวลาในซอกกำแพงหลังบ้านร้างนั้นล่องลอยพ้นจากการควบคุมใด ๆ ทั้งสิ้น

เขาสองข้างที่ชันขึ้นยังคงสั่นเหมือนเครื่องจักรที่เดินเครื่องตลอดเวลา
ดวงตาไม่เห็นอะไรนอกจากความมืดทึบของกำแพงอีกด้านที่ประจันหน้าอยู่ใน
ระยะแค่เอื้อม ใครกันที่บอกว่าสายตาของคนเราจะปรับตัวให้คุ้นชินกับความมืด
และเริ่มมองเห็นได้ชัดขึ้นเอง เช่นนั้นทำไมเมื่อเขาหลับตาหนีเหิงเม็ดโตที่ผุดจาก
หน้าผากไหลลงสู่บ่าตาแล้ว พอลืมขึ้นมากลับพบเพียงความมืดมิดยิ่งกว่าเดิม

ความรู้สึกร้อนในอกยังเต็มวาบ ลำคอแห้งผาก แต่มือสองข้างที่กอดเขา

กลับเริ่มเย็นเฉียบไม่แพ้กำแพงและห้องที่ชุ่มโชกเลื้อยติดจนแนบแผ่นหลัง หากไม่ผิดพลาดคลาดเคลื่อน นี่จะเป็นการ “เป็นลม” ครั้งแรกในชีวิต กระนั้นเขายังอดยิ้มในใจไม่ได้ เอาเถอะ เป็นลมตรงนี้คงไม่มีใครผ่านเข้ามาเห็นหรอก ไม่อย่างนั้นคงชวนกระอักกระอ่วนใจพิลึก เพราะอาการแบบนี้ย่อมไม่น่าดูเอาเสียเลยสำหรับเด็กหนุ่มวัยรุ่นที่ควรจะมีสุขภาพแข็งแรงดีแบบเขา

แต่จะว่าไป ต่อให้เป็นคนที่แข็งแรงขนาดไหน ต้องมาวิ่งไกลรวดเดียวกว่าเจ็ดกิโลเมตรอย่างเขาเมื่อสักครู่นี้ต้องขาอ่อนขาอวบอ้วนบ้าง ไม่อย่างนั้นก็ต้องเป็นมนุษย์สายพันธุ์พิเศษที่มีเส้นเอ็นทำด้วยเหล็กกล้า เพราะไม่ใช่เรื่องง่ายที่ต้องตกอยู่ท่ามกลางเหตุการณ์คับขันชนิดที่ต้องรีดเค้นแรงกายจนหยุดสุดท้ายเพื่อเอาตัวรอดแบบนี้

เอาน่า อย่างน้อยเราก็ก็น่าได้ปล่อยใจให้คนขี่มอเตอร์ไซด์นั้นจับได้ง่ายๆ แล้วกัน เขาคิด และดูเหมือนเพิ่งจะตระหนักว่าตัวเองคงพ้นอันตรายแล้วจริงๆ จึงค่อยผ่อนลมหายใจได้เป็นครั้งแรก

อากาศที่สดเข้าไปใหม่จนเต็มปอดครั้งนี้ นอกจากจะลดความร้อนรุ่มในร่างกายลง เขายังได้รับกลิ่นอายที่คุ้นเคยบางอย่างแทรกอยู่ในสายลมที่พัดมาด้วย

“กลิ่น” นั้นเองที่จุดให้สติของเขากลับมาติดตรึงอยู่ที่หน้ากำแพงอีกครั้ง ไม่เผอเรอหลุดเลื่อนเคลื่อนคล้อยไปไหนอย่างทีกลัว

ลมที่พัดผ่านเข้ามาในเมืองฝั่งตะวันออกคือนี้นอบกลิ่นเค็มของทะเล ล่องลอยมาในอากาศด้วย ไม่น่าเชื่อว่ารัศมีห่างไกลจากทะเลกว่ายี่สิบห้ากิโลเมตร จะไม่ทำให้สายลมเย็นยออ่อนแอแรงกับการเดินทางไกลจากชายฝั่งลึกมาถึงแผ่นดินแม่แต่น้อย

นี่ใช่ไหม ลมจากชายฝั่งทิศตะวันออกที่จะพัดเข้าหาแผ่นดินทุกต้นเดือนตุลาคม เมื่อใดที่ได้กลิ่นน้ำทะเลและคาบปลาปะปนในอากาศ ผู้คนต่างเริ่มรู้แล้วว่าฤดูแห่งท้องฟ้าสดใสจะค่อยๆ มีดมัวลงเพื่อรับฤดูของเมฆหมอก ก่อนความ

หนาวยาวนานจะเข้าไปคลุมเป็นลำดับต่อไป

แต่สำหรับเขา ไอเกลีที่ล่องลอยแบบไม่เห็นตัวตนนั้นไม่ได้บอกเล่าสิ่งใดมากไปกว่าเป็นเครื่องเตือนให้ระลึกถึงชีวิตสองปีในหมู่บ้านใกล้ชายฝั่งที่เพิ่งจากมา หมู่บ้านซึ่งโชคชะตาได้พัดเอาช่วงวัยเยาว์ของเขาไปพบเรื่องราวมากมาย

ในทุกองค์ประกอบของภาพอดีตที่หวนคิดทุกครั้ง ภาพของ “คราม” จะปรากฏคู่กันเสมอ

น่าแปลกที่เพียงคิดถึงเธอตอนนี้ ก็คล้ายจะได้ยินเสียงกระซิบแข่งกับชีพจรที่ยังเต้นแรงว่า

“หายใจเข้าไว้คิด เธอต้องตื่น เธอต้องอยู่ต่อไปนะ”

แน่นอนว่านั่นคงเป็นสิ่งที่ใจเขาปรุงแต่งขึ้นมาเอง แต่ก็คงไม่ผิดจากความเป็นจริงนัก หากครามอยู่ที่เวลานี้ เธอคงจะต้องพูดประโยคนี้แน่นอน คิดพยายามเปิดตามองฝ่าความมืดในตรอก และพบว่าลึ้มตาครั้งนี้โลกไม่ได้มืดจนน่ากลัวเหมือนเดิมแล้ว บนพื้นข้างตัวเขามีหน้าหนังสือพิมพ์เก่าๆอยู่ บนหัวมุมกระดาษระบุวันเดือนปีประจำฉบับ น่าแปลกที่เขาเห็นเลข พ.ศ. ฉายชัดขึ้นมากกลางความมืด คล้ายกับมันเป็นไฟฉายที่ส่องภาพของอดีตให้ชัดเจน

ปี พ.ศ. 2600 คีบใกล้เข้ามาทุกที ปีที่เขาและครามเคยจินตนาการไว้มากมาย เมื่อก่อนตอนที่ยังอยู่หมู่บ้านริมทะเล ทั้งสองเคยพูดคุยกันบ่อยๆ ว่าปี พ.ศ. 2600 จะเป็นอย่างไร เมื่อเวลานั้นมาถึง เขาและเธอจะทำอะไร อยู่ที่ไหน หรือยังอยู่ด้วยกันหรือไม่

แต่คงไม่ต้องรอให้ปี พ.ศ. 2600 เดินทางมาถึงหรอก แค่นี้เขาก็เริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าครามไปอยู่ที่ไหน หรือหากพูดให้ใกล้ความจริงอีกนิด เขาไม่อาจยืนยันอย่างมั่นใจด้วยซ้ำว่า เธอจะยังมี “ชีวิต” อยู่

กว่าเขาจะรู้สึกตัวว่านั่งอยู่ที่นั่นนานเกินไปแล้ว ก็เมื่อแขนคอตั้งขาขึ้นไปเห็นพระจันทร์โผล่พ้นขอบกำแพง สาดแสงสว่างนวลเข้ามายังตรอกมืดแห่งนั้น

จำได้ว่าตอนที่เขาเริ่มหนีอยู่บนทางเดินริมแม่น้ำ เมื่อหันมองทางขวา ยังเห็นพระจันทร์ลอยเรี่ยเส้นขอบฟ้าเหนือแม่น้ำเพียงเล็กน้อย จันทร์ดวงโตเคลื่อนตามทุกฝีเท้าเหมือนกำลังเดินคู่ขนานมาเป็นเพื่อน แต่ตอนนี้มันเปลี่ยนองศา มาอยู่ในมุมสูงกว่าเดิมและมีขนาดเล็กลงมาก นี่คงผ่านเวลามาค่อนข้างแล้ว หากต้องการที่พักซึ่งปลอดภัยกว่านี้ เขาต้องรีบลุดไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุดก่อน เช้าวันใหม่จะมาเยือน

คิดค่อย ๆ เหยียดขาไปตามความยาวของตรอกแคบเพื่อคลายความเมื่อยล้า สภาพตอนนี้ไม่ได้แย่เสียทีเดียว เมื่อสลัดอาการเหน็บชาเหมือนเข็มทิ่มแทงออกไปได้ เขาก็พร้อมลุกขึ้นเดินใหม่อีกรอบแล้ว

มวลอากาศยังคงมีไอทะเลอบอวลไม่เปลี่ยน แต่น่าเสียดายที่อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่จะได้สูดกลิ่นนี้ หลังจากนั้นเขาต้องเดินทางเข้าไปในแผ่นดินให้ลึกกว่าเดิม เพราะแม้กลิ่นทะเลจะปลอบประโลมใจ แต่มันได้กลายเป็นสัญญาณอันตรายสำหรับตัวเขาไปเสียแล้ว ค่าที่มันเป็นเครื่องเตือนว่าเขายังหนีมาไกลไม่พอ

หากแม้แต่ลมยังมีแรงกระพือพัดไอทะเลมาไกลขนาดนี้ได้ นับประสาอะไรกับข้าวลื้อที่โหมสะพัดอยู่ในหมู่บ้านชายฝั่ง มันจะไม่อาจแพร่เข้ามายังเมืองที่ห่างไกลเพียงยี่สิบห้ากิโลเมตรนี้ได้เลยหรือ

ข้าวลื้อที่ชาวบ้านกำลังบอกปากต่อปากเป็นไฟลามเรื่อว่า...

เด็กผู้กุมความลับเรื่อง “เกาะมหาสมบัติ” ปรากฏตัวแล้ว

2

คราม เป็นชื่อเล่นของเด็กสาววัยสิบสามปีคนหนึ่ง

ตอนได้ยินครั้งแรก คิดรู้สึกว่ามันเหมาะกับเธอดี เพราะครามคือสีท้องฟ้าที่สดใส จินตนาการได้ถึงความกว้างไกลไม่รู้จบ ไม่ต่างจากดวงตาของเธอ เมื่อไหร่ที่เธอบอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ภาพเหล่านั้นก็จะปรากฏไหวระริกอยู่ในแว่นตาใสดำลึบคู่ นั้นเสมอ

นานมากกว่าเขาจะมารู้ว่าครามมีชื่อจริง แต่เป็นชื่อที่เธออยากปกปิดซ่อนเร้นจนคนรอบตัวแทบไม่มีใครล่วงรู้

ชื่อจริงของเธอคือสงคราม

คิดตกใจเมื่อได้ยินเธอบอกครั้งแรก รู้สึกเหมือนท้องฟ้าสีครามในจินตนาการพังครืนลงต่อหน้า ไม่อยากเชื่อตัวเองว่าในโลกจะมีคนใช้ชื่อนี้จริง

เขาถามย่ำซำอยู่หลายรอบในเย็นวันนั้น ขณะที่ทั้งสองคนนั่งบนสะพานไม้หย่อนขาเรียวน้ำทะเลอยู่ด้วยกัน เขาถามว่าพ่อกับแม่เธอตั้งชื่อให้แบบนี้แน่หรือ เธอย้ำชัดว่าพ่อของเธอเป็นคนตั้งชื่อนี้ให้เอง เพื่อเป็นเครื่องระลึกว่าช่วง

ที่เธอเกิดมานั้นมีเหตุการณ์สู้รบรุนแรงในบ้านเมือง โดยมีชนวนเหตุมาจากความขัดแย้งของคนซึ่งแม้อยู่ในประเทศเดียวกันแท้ ๆ แต่ด้วยอุดมการณ์ที่แตกต่างมาเนิ่นนานและฝังลึกในใจ เมื่อเวลาผ่านไปนานขึ้น รอยปริร้าวนั้นก็ยิ่งขยายจนไม่อาจสมานกันได้

ในที่สุดก็มาถึงจุดแตกหัก คนในประเทศสู้รบกันเอง สงครามที่พยายามกลบเกลื่อนหลีกเลี่ยงมาหลายชั่วอายุคนก็อุบัติขึ้น และเมื่อถึงจุดปะทุก็ยิ่งกลายเป็นสงครามกลางเมืองที่มีแต่ความสูญเสียทั้งสองฝ่าย

กว่าเหตุการณ์จะสงบลงก็เมื่อรอยแผลของแต่ละฝ่ายล้าลึกและสาหัสเจ็บจนทั้งสองฝ่ายคิดว่าถึงเวลาที่ควร “หยุด” เพื่อมาสมานแผลของตัวเองก่อน เมื่อสงครามปิดฉาก ครามก็มีอายุได้สามขวบพอดี

นอกเหนือจากข้อจริงที่เป็นเครื่องรำลึกจากสงครามครั้งนั้น ผลพวงอันไม่น่าประสออีกอย่างก็ติดตัวเธอมาด้วยตั้งแต่เกิดคือสุขภาพที่ย่ำแย่ เพราะตอนแม่อุ้มท้องเธอเป็นช่วงที่ครอบครัวต้องหนีไฟร้อมจากใจกลางเมืองมาอยู่ในหมู่บ้านชายฝั่งทะเลแห่งนี้

ช่วงเวลานั้นสภาวะแวดล้อมในหมู่บ้านค่อนข้างขัดสน ผู้คนทั้งบ้านเรือนไปสู้อรับกลางเมือง ข้าวปลาอาหารที่ปกติเคยมีเหลือเฟือสำหรับเลี้ยงตัวเองในหมู่บ้าน และยังเหลือพอส่งออกต่างถิ่น สร้างรายได้สม่ำเสมอ กลับมีจำนวนลดน้อยลงเพราะขาดกำลังผลิต ข้าผลิตส่วนน้อยที่ได้มายังต้องแบ่งสรรเข้าไปเสริมทัพในสงครามอีก

หมู่บ้านที่เหลือแต่ผู้หญิง เด็ก และคนชราเป็นส่วนใหญ่ ไม่มีที่พึ่งใดพอเป็นหลักช่วยขับเคลื่อนให้คนในหมู่บ้านมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีดังเดิมได้ หนาซ้ำยังขาดแคลนด้านการแพทย์ที่ดีพอ ดังนั้นเมื่อแม่ของเธอล้มป่วยระหว่างตั้งครรภ์ ก็ว่าจะเข้ารับการรักษาได้ทันทีก็สายเกินไปแล้ว

ครามจึงเกิดมาพร้อมกับปัญหาระบบหายใจที่ไม่สมบูรณ์ นับตั้งแต่หัดก้าวเดินเป็นครั้งแรก เธอไม่สามารถทำกิจกรรมใดที่ต้องออกแรงเหินหนี้อย

เกินไป ไม่เช่นนั้นจะมีอาการหอบรุนแรงและช็อกเพราะขาดอากาศหายใจทันที แม้แต่การ “วิ่ง” ยังเป็นกิจกรรมต้องห้ามสำหรับเธอ

หากเอ่ยถึงสงครามกลางเมืองครั้งนั้น ในวัยเด็กคิตก็เคยได้ยินมาบ้าง แต่ค่อนข้างเลือนรางเต็มที อาจเป็นเพราะถิ่นพำนักที่เธออยู่มาตั้งแต่เกิดเร้นกายอยู่หลังป่าทึบและภูเขาสูงชันบนเขตใกล้ชายแดนภาคเหนือ ทำให้ข่าวสารและความเคลื่อนไหวใดๆ ที่อยู่อีกฟากของภูเขานั้นแทบเป็นเหมือนสัญญาณที่ส่งมาจากต่างดาว

ตลอดช่วงระยะสามปีของสงคราม เธอเพิ่งอยู่ในวัยหัดพูดหัดอ่าน จึงจำเหตุการณ์ที่คนในหมู่บ้านพูดถึงกันได้ไม่ชัดเจน แต่เหตุผลที่ทำให้เรื่องราวเหล่านั้นยังซึมแทรกเข้ามาอยู่ในความทรงจำจางๆ ก็เพราะตลอดช่วงหลายปีหลังจากนั้น พวกผู้ใหญ่ในหมู่บ้านยังหิบบกม้านมาพูดถึงอยู่เนืองๆ

โดยเฉพาะเมื่อเอ่ยถึง “เพื่อนบ้านหลังหนึ่ง” ในชุมชนเล็ก ๆ แห่งนั้น ครอบครัวที่มีลูกชายเดินทางไกลเข้าไปเรียนหนังสือในเมือง และหายตัวไปกลางสงครามครั้งนั้นอย่างไม่มีวันกลับ

สงครามในภาพความคิดของคิตจึงเป็นภาพที่ไม่น่าจดจำเท่าไร ถึงตอนนั้นเขาจะยังเด็กมากจนไม่อาจรู้แน่ชัดว่าความน่ากลัวในการสู้รบเป็นอย่างไร แต่สำหรับเด็กที่ต้องเดินผ่านบ้าน “หลังนั้น” ที่คนพูดถึงทุกวัน เห็นหญิงสูงอายุ ผมหงอกแซมขาวคนเดิมมานั่งหน้าบ้านทุกเย็นเหมือนตั้งโปรแกรม เพียงเพื่อจะมองเหม่อไปยังทิศตะวันตกโดยไม่พูดกับใครเลยนานหลายปีติดต่อกัน ก็เพียงพอให้เขารู้สึกประหวั่นพรั่นพรึงกับอิทธิฤทธิ์ของสงครามที่บิดชีวิตของคนคนหนึ่ง ให้แตกหายไปหนึ่งเสี้ยว กระนั้นก็ยังต้องมีลมหายใจต่อไป

ส่วนผลกระทบของสงครามที่มีต่อเขาโดยตรงนะหรือ เท่าที่คิตจำได้มีน้อยมาก และตอนนั้นเขาก็ไม่เข้าใจนักหรอกว่า ทำไมแม่จึงโทษว่าเป็นเพราะสงครามที่ทำให้พ่อออกอาการหงุดหงิดฉุนเฉียวมากขึ้น

แต่ก็อาจจะจริงก็ได้ เพราะทุกครั้งที่พ่ออ่านหนังสือพิมพ์เก่าที่มีเพื่อนบ้าน

นำมาให้จាកในมือ พ่อก็มักจะมีสีหน้าเคร่งเครียด หันมาสบตและบ่นพร่ำยาวเหยียดกับแม่ด้วยถ้อยคำที่เด็กอย่างเขาไม่เข้าใจ

ทุกครั้งแม่ก็ได้แต่คอยพูดแทรกสั้นๆ ในเชิงปลอบประโลมอย่างใจเย็น หลายครั้งที่พูดด้วยอีกภาษาหนึ่งที่ตอนนั้นเขาไม่เข้าใจ รู้เพียงแต่ว่าเป็นภาษาที่แม่พูดเวลาอยู่กับพ่อเพียงสองคนเท่านั้น

พอได้เห็นแม่ผู้มีผมสีน้ำตาลอ่อน ดวงตาสีเทาอมฟ้าซึ่งปกติก็ดูต่างจากทุกคนในครอบครัวรวมถึงคนในหมู่บ้านอยู่แล้ว มาพูดภาษาแปลกๆ ที่เขาไม่รู้จักอีก เขาก็อดรู้สึกประหลาดใจไม่ได้ คล้ายกับว่าทุกครั้งที่แม่พูดภาษาพวกนั้นมีเงาคนแปลกหน้าทับซ้อนแม่คนเดิมที่เขารู้จักดี

ต่อเมื่อโตขึ้นมาอีกนิด แม่จึงบอกให้คิดรู้ว่าภาษาที่แม่พูดบ่อยครั้งนั้นเป็นภาษาของถิ่นที่แม่จากมา ซึ่งแม่ใช้สื่อสารมาตั้งแต่เด็กจนโต ก่อนจะเดินทางข้ามประเทศมาไกลเพื่อตั้งรกรากกับพ่อที่นี่

เมื่อเริ่มเรียนหนังสือ แม่สอนให้เขาพูด อ่าน และเขียนภาษาต่างถิ่นนั้นอยู่บ้าง แต่เขาไม่ได้ใส่ใจเรียนรู้นัก เพราะคิดว่าถึงไม่มีภาษาแปลกๆ นั้น แม่ก็สื่อสารกับเขาได้อย่างปกติ ไม่ทำให้รู้สึกแตกต่างกับชาวบ้านคนอื่น

ยิ่งเมื่อเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น ความสนใจเรื่องอื่นๆ จึงเข้ามาแทรกแซงและดึงเขาออกห่างจากการสอนของแม่มากขึ้น จนเลิกสนใจภาษานั้นไปในที่สุด และดูเหมือนพ่อก็ไม่คัดค้านอะไร เขายังเคยได้ยินพ่อบอกกับแม่ครั้งหนึ่งด้วยซ้ำว่า ดีแล้ว...จะได้ให้มันรู้สึกกลมกลืนกับชีวิตที่นี่เต็มที่ไปเลย

พ่อคงลืมไปว่าคำว่า “กลมกลืน” สำหรับลูกชายคนนี้ ถึงพยายามเท่าไรก็อาจไม่สมบูรณ์ เพราะยิ่งเติบโตขึ้น ใบหน้าของเขาเริ่มฉายแวบบางอย่างที่แปลกเหมือนแม่เข้าไปทุกที ผมตัดสั้นที่ดูสีเข้มในวัยเด็กก็เริ่มเป็นสีน้ำตาลอ่อนเจิดจ้ามากขึ้นเมื่อเขาโตขึ้นและผมเริ่มยาวขึ้น ความต่างนี้ยิ่งเห็นได้ชัดเมื่อเขาเริ่มออกไปวิ่งเล่นชนกับเด็กผมดำคนอื่นๆ ในหมู่บ้าน

ทว่าที่ชัดเจนนอกเหนือจากคือ “ดวงตา” เขาเองเพิ่งมาสังเกตเมื่อรู้จักสอง

กระจกว่าเขามีดวงตาสีแปร่งประหลาดคล้ายแม่และแตกต่างจากพ่ออย่างสิ้นเชิง แต่สำหรับผิวที่ออกขาวปนแดงของแม่นั้นกลับไม่ติดตัวเขามาลักนิด เพราะร่างกายเขาถอดแบบมาจากพ่อทั้งหมด ทั้งผิวสีน้ำตาลกับโครงร่างที่หนาและสูงใหญ่เหมือนกัน

ร่างกายเหมือนพ่อนี่เองที่กำลังนอนห่อตัวกลมดิก และเพิ่งสะดุ้งตื่นหลังจากภาพฝันสุดทายเป็นภาพตัวเองกำลังวิ่งเล่นกลางแจ้งในบ้านหลังภูเขาค่อย ๆ ละลายหายไป ในช่วงสามปีที่ผ่านมา ความฝันเขามักจะล่องลอยย้อนกลับสู่เรื่องราวในอดีตแบบนี้เสมอ

ทันทีที่ลืมตา คิดหันมองรอบข้างอย่างงุนงงด้วยคำถามว่า “ที่นี่ที่ไหน” ก่อนที่สติจะเข้าเรียงเรียง จัดการให้คำตอบต่อความสับสนชั่ววูบนั้นว่า ที่นี่คือภายในโบสถ์เล็กหลังหนึ่งซึ่งเขาแอบแหม่มหน้าต่างบานที่ชำรุดเข้ามาพำนักหลับนอนเมื่อคืน

การตื่นขึ้นมาพร้อมอาการไม่แน่ใจว่าตัวเองอยู่ที่ไหนมักเกิดขึ้นบ่อย ๆ ในช่วงปีแรกที่เขาย้ายจากบ้านมาและต้องอพยพย้ายถิ่นเป็นว่าเล่น จนจบชั้นปีที่สอง เขาก็ได้พบหมู่บ้านริมทะเลแห่งนั้น สถานที่อันใกล้เคียงคำว่าบ้านอีกหลังซึ่งพอจะช่วยลบเลือนอาการผวาทุกเช้าตรู่ไปได้บ้างตลอดเวลาสองปีที่ผ่านมา

สามปีมาแล้วที่เขาเลือกเดินออกมาจากหลังภูเขา ทั้งบ้านที่เคยอยู่มาตั้งแต่เกิดไว้เบื้องหลัง และตั้งใจเด็ดเดี่ยวว่าจะไม่กลับไปอีก

คิดไม่แน่ใจว่าด้วยวัยเพียงสิบสามปีในตอนนั้น เขาไปเอาความมั่นใจมาจากไหนว่าจะสามารถอยู่รอดตามลำพังได้ในบ้านเมืองใหม่ที่ไม่เคยเหยียบย่างและยังไม่รู้จักกำหนดจุดหมายปลายทางไว้ที่ใด อีกทั้งไม่มีใครเป็นที่ให้พึ่งพิงนอกจากตัวเอง เพราะตั้งแต่เกิดมาเขาไม่เคยได้ยินว่าครอบครัวมีญาติอยู่ที่ไหนอีก มีบางครั้งที่เขาเคยถาม แต่พ่อบอกปิดเพียงว่าไม่ต้องไปสนใจ เราทุกคนจะมีตัวตนใหม่ที่นั่น มีครอบครัวอยู่ด้วยกันเพียงสามคน และอย่างอื่นก็ไม่มีมีความสำคัญอีกต่อไป

จริงสิ หากมีเพียงสามคนตลอดไปอย่างที่พ่อบอก ทุกอย่างก็คงราบรื่น เข้มแข็งจะย้อนคิดถึงสิ่งที่ทำให้เขาต้องจากมาในตอนนั้น และพบว่าความคิดที่ก่อเป็นความเชื่อว่า “ต้องออกไปจากบ้านหลังนี้” ซึ่งพร่ำซ้ำในหัวสมองจนฝังแน่นนั้นเริ่มต้นมาตั้งแต่ตอนที่แม่ของเขาจากไปด้วยโรคไข้หวัดใหญ่

ใช่...เพียงแค่ว่าไข้หวัดใหญ่ธรรมดาที่สมัยนี้ใครก็รักษาให้หายขาดกันได้ง่ายๆ แต่คงเป็นคราวที่แม่จะต้องจากไปจริงๆ เพราะในคืนหนึ่งไข้ที่ทุเลาลงแล้ว กลับพุ่งสูงขึ้นจนแม่ช็อกหมดสติไป

คงเป็นโชคร้ายซ้ำสอง ที่หมอคนเดียวในหมู่บ้านเพิ่งเดินทางข้ามเขาไป ธุระด่วนในตัวเมืองเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี ไม่มีใครช่วยแม่ไว้ได้ทัน รวมถึงพ่อที่เอาแต่นั่งพุ่มพวยและสติไม่อยู่กับร่องกับรอยตามที่ควรเป็น ได้แต่พร่ำบ่นถ้อยคำไร้ความหมายอย่างกับเป็นคนที่ไม่พอเพราะพิษไข้เสียเอง ผิดกับแม่ที่จากไปอย่างสงบ มีรอยยิ้มบนใบหน้าเหมือนกำลังนอนหลับไม่ผิดเพี้ยน

พ่อลงนั่งบนพื้นข้างเตียง มือกุมกอดมือของแม่ไว้แน่นนานเป็นชั่วโมง ไม่ยอมปล่อย แถมยังคอย ๆ รัดแน่นจนมือของแม่เขียวช้ำ นานจนเด็กชายวัยสิบสองปีที่นั่งดูเหตุการณ์นั้นอย่างเงิบเขียบบ่อย ๆ รวบรวมความกล้าเดินเข้าไปเกาะนิ้วมือพ่อออก ด้วยความคิดตามประสาเด็กว่ากลัวแม่จะเจ็บ แม่ใจหนึ่งจะตระหนักชัดว่าแม่จากไปแล้ว และร่างที่นอนนิ่งอยู่คงไม่รู้สึกรอใครอีกก็ตาม

พ่อยอมคลายมืออย่างไร้แรงขัดขืน หิ้งร่างกายปวกเปียกเป็นผ้าชีวรีพาดอยู่บนขอบเตียงข้างแม่ แต่จิตใจต่อมาเมื่อพ่อได้สติว่าคิตยังคงยืนอยู่ที่นั่น พ่อก็หันมาสบตากับเขา จ้องลึกลงไปในดวงตาสีเทาฟ้าใหญ่ แล้วลูกพรวดขึ้นมาโอบกอดเขาไว้อย่างกะทันหัน การจูโจมนั้นหนักแน่นจนเขารู้สึกถึงรอยประทับของหัวใจอีกดวงบนอก ตบ ตบ

นั่นเป็นอ้อมกอดสุดท้ายที่เขาได้รับจากพ่อ และมาพร้อมของฝากเป็นรอยเปื้อนน้ำตาแห่งความคิดถึงเต็มหัวไหล่ ตอนนั้นเขายังไม่เข้าใจนักว่าพ่อจะ

เสียใจหรือพุ่มพวยไปทำไม ในเมื่อแม่อีกยังนอนอยู่ตรงนี้ ร่างกายของแม่ไม่ได้จากไปไหนไกลสักหน่อย ความเข้าใจเกี่ยวกับความตายของเขายังน้อยมาก เช่นเดียวกับความรู้สึกถึงการสูญเสียที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยสัมผัส

จนกระทั่งหนึ่งปีต่อมา เมื่ออยู่ตามลำพังกับพ่อในบ้านหลังนั้น ความหดหู่ก็ค่อยคืบคลานและร้ายบรรเลงบทโศก ไม่มีคืนไหนที่เขาไม่คิดถึงแม่ และเขาเชื่อว่าพ่อเองก็รู้สึกไม่ต่างกัน

ทว่ามีสิ่งที่เขาคิดว่าไม่ยุติธรรม เพราะเหมือนการสูญเสียครั้งนี้ครอบครัวของเขาไม่ได้ขาดหายไปชีวิตเดียว แต่มีถึง “หนึ่งชีวิตครึ่ง” ที่จากไปพร้อมกัน แม่ไม่ได้ตายจากไปคนเดียว แต่ยังเอาส่วนหนึ่งของชีวิตพ่อไปด้วย เหมือนกับการหายตัวไปของลูกชายคนป้าคนนั้น ที่เกี่ยวเอาเส้นหนึ่งของชีวิตป้าไปตลอดกาล

ไม่ยุติธรรมเลย พ่อสูญเสียแม่เพียงคนเดียว แต่เขากลับเสียทั้งแม่และเสียพ่อไปครึ่งหนึ่งด้วย ไม่ยุติธรรมเพราะเขารู้สึกเหมือนถูกทิ้งให้รับเอาทุกข์อีกครั้งหนึ่งที่เพิ่มขึ้นมาไว้เพียงผู้เดียว

แม้ว่าพ่อของเขาจะไม่เคยไปนั่งเหม่อลอยแม่หน้าบ้านเหมือนป้าคนนั้น และยังคงใช้ชีวิตตามปกติเหมือนเคย เลี้ยงดูเขาโดยไม่ขาดตกบกพร่อง แต่เขารู้ได้ว่าบางอย่างไม่เหมือนเดิม ดังนั้นในบางเวลา que คิดถึงแม่จับใจ เขาก็มักจะคิดถึงอีกเศษเสี้ยวของพ่อที่หายไปอย่างไม่มีวันหวนคืนด้วยเช่นกัน

เสียงแฉับประตูโบสถ์ดังเอี้ยดอาดขัดจังหวะความคิด พระชรารูปหนึ่งก้าวเข้ามา และผงะไปเล็กน้อยเมื่อเห็นเด็กหนุ่มแดงพรุดจากพื้นขึ้นมานั่งพนมมือไหว้ ท่าทางเหมือนคนเพิ่งตื่นนอน ใบหน้าอิดโรย ผมหยักศกยุ่งเหยิง เสื้อยืดสีขาวที่สวมอยู่ก็มีคราบดำมอมแมมหลายจุด เด็กหนุ่มไม่ได้พูดอะไรแม้แต่คำเดียว ระหว่างที่ปล่อยให้พระชราสำรวจด้วยสายตาอย่างเงิบงัน

“มานอนพักที่นั่นเมื่อคืนหรือ ในโบสถ์นี่คงจะหนาวหน่อยนะ ถ้ายังไม่ได้